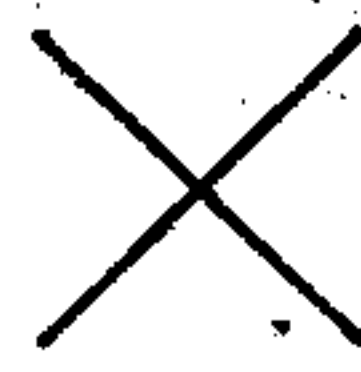

ఆత్మబలి

రచన :
బి. నరసింహమ్

పద్మా.....

ఎన్నడూ వినని ఘోరవార్త నీకు వినిపిస్తున్నందుకు నన్ను తుమించమని నా హృదయపూర్వక ఆశీర్వాచనములు నీకు అర్పిస్తున్నాను.

నీకు తెలిసే వుంటుంది మన వూరు కరణం కూతురు “విలాసిని” గర్భవతి అయిందని. విలాసినికి రెండోనెల పోయి మూడోనెల వచ్చిందనగా నే మూర్ఖుడగు తండ్రి మొగుడింటికి అప్ప చెప్పేడు.

పాపం విలాసిని భర్త ముండల ముటాకోరు, త్రాగుబోతు. మొదట పాపిష్టి అగు తండ్రి ఇష్టం లేని పెండ్లిచేసేడు. విధిలేక ఆ సౌందర్యతీలక ఆ భర్తను కట్టుకుంది. పెద్దదయిన దగ్గరనుంచి భర్త రెండుసార్లు తీసుకొనివెళ్లేడు. తక్కినకాలమంతా తండ్రి ఇంట వదలిసేడు.

మనవూరు మునసబుకొడుకు “జయరావు” సంగతి నీకు తెలుసునుకదా. వాడి కంటికి స్త్రీ అగుపడితే చాలు. నయాన్నో భయాన్నో లొంగ దీసి మానవతి కిలం భంగంచేస్తాడు. విలాసిని సంగతి తెలిసినదగ్గరనుంచి “కరణం” ఇంటికి రోజు వస్తూ పోతుండేవాడు. పాపం ఆ మానవతి ఈ తుచ్చుడి మొగమైనా చూసేదికాదు. ఇష్టం లేకపోయినా అగ్నిసాక్షిగా పెండ్లాడినప్పుడు తప్పుతుందా అని భర్త నే దైవముగా నమ్మకుని కాలం గడుపుతూంది.

పాపం ఇప్పుడు పురప్రజలు “విలాసిని” గర్భవతి అని పుట్టించేరు. లోకులు అనుకుందికి సహజంగా ఆమెలో ఆ దూపంకూడా కనిపించింది. రోజురోజూ ఆ పాడుకడుపు పెరగడం ప్రారంభించింది. “విలాసిని” మనోవ్యాధి పెట్టుకుని రోజు రోజూ ఊణిస్తుండేది. మనిషి బలహీనం అయినా “కడుపు” మాత్రం నిండుగా వుండేది. నాతో చెప్పుకొని యెడ్చుకోనేది. నాకు మాత్రం యేం తెలుసు. పోనీలే వూరుకో అని వోదార్చేదాన్ని. రెండుమాసాలు గడవగానే ప్రజలు ఆమెను ‘కులట’

అన్నారు. బంధువులు ‘వ్యభిచారిణి’ అన్నారు. సంఘం బహిష్కరిస్తాను అని భయపెట్టింది. మొగుడుతో కాపరం చెయ్యని భార్యకు ‘కడుపా’ అని లోకులు అడిపోసేరు.

తుచ్చుడు అగు తండ్రి లోకానికి సంఘానికి భయపడి అర్ధరాత్రివేళ భర్త ఇంటికి దిగబెట్టి ఇంటికి వచ్చేడు. భర్త ‘నీవు రంకుడివి’ నా ఇంట్లోనుంచి పో అని మర్నాడు ‘కడుపుచూసి గంటేసేడు.

పాపం అనాథ స్త్రీ ఆస్పత్రికి వెళ్లి కనుక్కొంది. లేడీడాక్టరు ‘జబ్బు’ అన్నది. జబ్బు బాగుచేసుకోవడం కన్న ‘ఆత్మబలి’ ఉత్తమం అనుకొంది. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం జరిగిన సంగతి నాకు లేఖ వ్రాసి ఆ రాత్రి చనిపోయింది. చూడు ప్రపంచం సంగతి.

నీ—లలిత.

భారతదేశంలో అతి శ్రేష్ఠమైనది

జాబ్ కో ఫౌంటింక్

అతి చ వ క